

Izhaja:

10., 20. in 30. dan vsakega meseca; ako je ta dan nedelja ali praznik, dan poprej. Dopisi naj se izvolijo frankovati.

Rokopisi se ne vračajo.

Za inserate se plačuje po 10 kr. od garmond-vrste za vsakokrat.

MIR.

Vsakemu svoje! — Slovenci! Ne udajmo se!

Velja:

za celo leto 2 goldinarja.

Denar naj se pošilja pod napisom:

Upravništvu „Mira“ v Celovcu.

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje naprej.

Leto XVIII.

V Celovcu, 30. septembra 1899.

Štev. 27.

Cesar na Koroškem.

Vsprejemi.

Kakor smo že zadnjič omenili je cesar v nedeljo predpoludne sprejemal razna odposlanstva. Najprej so se mu predstavili dvorni dostojanstveniki in plemenitaši koroški. Bilo jih je okrog 40. Vodil jih je in nagovoril cesarja knez Rosenberg, ki je povdarjal, kako je treba, da se vendar enkrat napravi narodnostni mir itd. — Cesar je odgovoril, da je prepričan o vedni zvestobi koroškega plemstva, in se potem razgovarjal s posameznimi gospodi. Bivšemu državnemu poslancu baronu Robertu Walterskirchen-u je rekel cesar: „Dolgo Vas nisem videl; komaj sem Vas spoznal; Vi ste ja opustili politiko!“ — Baron: „Odkar sem jaz postal pameten, so moji volilci tako nespametni, da me ne volijo več!“ — Cesar smehljaše odgovori: „Saj se more delati tudi pametna politika!“

Odposlanstvo duhovščine (stolni kapitelj, celovski župniki, več proštov z dežele, zastopniki redov itd.) je vodil knezoškof, ki je nagovoril cesarja: „V imenu vse svetne in redovne duhovščine koroške škofije stopamo najspoštliveje pred Vaše Veličanstvo. Veselo pozdravljamo in častimo iz vsega srca v Vašem Veličanstvu vidnega namestnika božjega na zemlji in spoznamo v Vašem Veličanstvu v vseh posvetnih stvarih svojega najvišjega cesarja in gospoda. Blagovoli vaše Veličanstvo sprejeti izraze naše neomajane zvestobe in trdne pokorščine do Vašega Veličanstva vzvišene osebe, kakor do vse cesarske hiše! Bog blagoslovi, Bog obvaruj, Bog ohrani Vaše Veličanstvo, našega cesarja in gospoda!“

Cesar je odgovoril, „da mu je znano izvrstno mišljenje duhovščine in da vsikdar računa na to. Prosi v sedanjih jako težavnih časih, naj duhovščina tudi naprej uporabljaja svoj vpliv pri prebivalstvu, da vzdržuje avstrijski patriotizem!“ — Cesar je govoril tudi s posameznimi gospodi in jih večinoma popraševal po osebnih razmerah.

Dalje so se cesarju predstavili deželni odbor in deželni poslanci, ki so prišli v velikem številu. Deželni glavar grof Goëss se je zahvaljeval za podpore, katere dobiva dežela od osrednje vlade,

prosil za podpore tudi v bodoče, ker jih dežela nujno potrebuje in obljubil, da hoče biti dežela hvaležna za to. — Cesar je odgovoril, da se veseli, videti toliko poslancev zbranih in da hoče deželo podpirati i v bodoče, a se nadeja, da bode deželni zastop tudi vedno „patrijotičen, res patrijotičen!“ — Razgovarjal se je na to s posameznimi poslanci.

Poslanca Grafenauerja je cesar vprašal, kje je izvoljen. Na odgovor, da v ziljski dolini, je cesar dalje vprašal, ali so zelo trpeli po zadnji povodnji, kakšna je letina, kako so se obnesle stavbe pri Žilji, kako napreduje uravnava hudournikov v Ziljski dolini in ali te stavbe tudi držijo pri povodnji.

S poslancem Murijem je govoril cesar o razmerah njegovega volilnega okraja, o vojaških vajah in o bremenih, katera nalagajo ljudstvu.

Poslanca Ghona je vprašal cesar: „Kako dolgo ste v deželnem zboru?“ — „Veličanstvo, trideset let.“ — „Vi ste ja tudi v državnem zboru!“ — „Dà, Veličanstvo, tri dōbe. Pripadam opoziciji, „jedoch der Allergetreuesten Oposition Eurer Majestät.“ — „No, pridemo tudi zopet enkrat vkup, upam to.“

Nacijonalni listi izkoriščajo te besede z vsem mogočnim zavijanjem na svojo stran. Da k temu pravzaprav nimajo prav nobenega povoda, je jasno. Značilno je, da isti listi čisto zamolčijo cesarjeve besede: naj ostane koroški deželni zbor „patrijotičen, vedno patrijotičen!“ In tega cesar gotovo ni povedal brez namena!

Nadalje je cesar sprejel uradnike in mnogo drugih odposlanstev. Še le po 12. uri so bili vsprejemi končani. Ob 1/2 2. uri je bil obed in ob 3. uri se je cesar odpeljal na vrbsko jezero. Vreme se je popoldan nekoliko zjasnilo.

Na Otoku.

Habsburžani so se že od nekdaj zanimali za starodavno cerkev na Otoku. Cesar Rudolf jo je vzel pod svojo brambo zoper nasilstvo „vogtov“, ki so ljudi hudo tlačili ter jih obsojali celo na smrt, da so si prisvojili njihovo imetje. Tudi o Rudolfu IV. je znano, da se je potegoval za pravice te cerkve. Maksimilijan „zadnji vitez“, je zidal proštu Matevžu Lang-u, svojemu posebnemu prijatelju, l. 1501. prošnjo, katera se je podrla še le pred 40. leti. Sestra cesarja Jožefa II., ki je v

Celovcu ustanovila elizabetinski samostan in ki tam tudi počiva, je prinesla na Otok (pred sto leti) skrinjico z lepo podobo matere božje, ki še sedaj visi na steni stare cerkvice.

Obisk cesarja Franca Jožefa dné 17. sept. je pokazal, da se avstrijski cesarji še sedaj zanimajo za našo cerkvico. Že pred 4. leti je cesar daroval zanjo 500 gld., sedaj jo je obiskal sam in daroval zopet 300 gld. — Cesarjev obisk je bil jako slovesen. Dež je mnoge ustrašil, da niso prišli, vkljub temu se je zbralo veliko ljudstva iz domače in sosednjih far. Naše ljudstvo je pozdravljalo cesarja, kjerkoli se je pokazal, z živahnimi klici „Živio naš presvitli cesar!“ Postavljeni so bili 3 slavoloki. Cesar je izstopil pod staro lipo, kjer ga je pričakovalo ljudstvo. Cesar je pozdravil najprej g. župnika Petermana in popraševal po starosti in po zanimivostih cerkve. G. župnik je vodil na to cesarja v staro cerkev, kjer je cesar najprej molil pred Najsvetejšim in si potem natanko ogledal zanimivo cerkvico.

Potem se je cesar podal k večji cerkvi, kjer ga je pričakoval mil. g. knezoškof z gg. župnikom Primožič-em in Žak-om. Knezoškofa je vprašal cesar, ali stanujejo tu Slovenci, na kar je škof odgovoril, da je okolica slovenska in da se tudi v cerkvi pridiguje slovenski. Cesar si je ogledal tudi to cerkev in se potem podal na parnik „Helios“, da se odpelje v Poreče. Na bregu ga je ljudstvo znova pozdravljalo z „živio“- in „hoch“-klici. Vsa pota so bila lepo prirejena in ljudstvo se je mnogo potrudilo, da vse kolikor mogoče lepo okinča.

V Porečah.

Poreče so si nadéle za cesarjev obisk krasno obleko. Vse letovišče je bilo divno okrašeno, zlasti mesto, kjer je cesar stopil z ladije. Velika množica je pričakovala vladarja, bili so tú zbrani duhovščina, župani iz okolice itd. Po običajnih pozdravih je cesar govoril nekoliko časa z navzočimi. Gosp. poreškega župnika Kolariča je vprašal po razmerah njegove župnije in odkod ima vojaško kolajno (medaljo), katero je imel pripeto na prsih. Ta je odgovoril, da iz bosniške vojne leta 1878. — Cesar: „Ali ste tam služili kot vojaški kaplan, ali kot prostak.“ — Župnik: „Kot prostak, Veličanstvo!“ — Blatogradskega župnika g. Vanečka je vprašal cesar po jezikovnih razmerah, župnika

PODLISTEK.

Po slovenskih letoviščih.

(Dalje.)

Drugi dan nas je vzbudilo krasno jutro. Ker smo si do cela odpočili, bili smo še bolj vesele volje, kot prejšnji dan. Po kratkem, a srčnem slovesu od gostoljubne hiše g. Fr. Murija, smo, nazdravljajoč še drugim prijateljem, hitro stopali po cesti navzdol proti Kokri. Veselja nam je igralo srce, pevali smo navdušeno slovenske pesmi v krasnem jutru. Iz gozda ob cesti so duhtele zlahne planinske cvetlice, pod nami in kmalu potem poleg nas pa je slavna Kokra gnala peneče valove proti Savi.

Kokrski dolina je ena največjih prirodnih lepot Koroške in Kranjske. Polovica te krasne doline spada namreč še na Koroško, in skoraj smem reči, da je to lepša polovica; druga polovica, spodnji del, pa pripada že kronovini kranjski.

Krasna, nova cesta se vije ob šumeči Kokri proti Kranju polagoma navzdol. Gozd, ki se dviga visoko ob obeh straneh, nam je dajal senco, in peneča voda prijeten hlad. Natrgali smo si planinskih cvetlic in se okinčali z njimi ter vedno nadaljevali svojo pot. Dolina je tako ozka, da imata komaj prostor cesta in potok, le tu in tam se vidi kaka kmetska hiša.

Čez poldrugo uro smo dospeli do meje med Koroško in Kranjsko. Burno smo pozdravili kranjska tla. Dolina postaja od tod naprej širja, hiše in male vasice pogosteje. Lepota njena pa ne po-

jema vsled tega nič. Še vedno je vsa dolina senčnata, hladna in prav romantična. Tam, kjer je bil nekdaj znani, dolgi kokrski most, je sedaj drugi, za polovico krajši. A še sedaj se kaže tam kamen ajdovske deklice, t. j. precej velik kamen, 10 do 15 kg. teže, ki ga je menda že poganska deklica zalučala na ono mesto v skalni steni, kjer tiči še sedaj. Četudi ljudstvo pravega pomena tega imena ne ve več, je vendar to znamenje, da tudi ljudstvo sluti starost ceste skozi Kokro in čez Jezerski prelaz.

Menda so rabili to cesto že stari Rimljani za zvezo med sosednima deželama. Najbolj znamenito pa je morda to, kar piše Prešern v uvodu h krstu pri Savici, da je Valjhun, koroški vojvoda, ki se je zgodaj pokristjanil, vodil svojo vojsko čez Jezerski vrh in Kokro proti poganskim slovenskim knezom na Kranjskem, ter jih s tem silil k prestopu h krščanski veri. Znano je tudi, da so surove turške čete rabile to pot vedno, kedar so prihrule nad Železno Kaplo in v Podjunsko dolino. Vidi se torej, da je ta pot služila najbolj v vojne namene. Bila je važna sosebno v najbolj kritičnih časih slovenske zgodovine, in vendar je tako mirna, tiha in lepa, da bi nikdo ne mislil, koliko slovenske krvi se je prelilo v teh krajih, katero so povzročile sablje, ki so se nosile tod.

Razmišljujoč o zgodovini in občudujoč naravo, smo hitro dospeli do vasi Kokre, kjer nas je čakal prijatelj z vozovi ter nas urno pripeljal na svoj gostoljubni dom.

Cerklje-Kamnik-Bled in Vintgar.

Prišedši v Cerklje, ogledali smo si prijazno vasico ter njeno lepo cerkvico, v kateri smo poleg

lepih altarjev občudovali posebno tudi snažnost in krasno sliko slovanskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda, delo pokojnega znamenitega slovanskega slikarja Jurija Šubica, potem pa si oskrbeli prenočišče v gostoljubni hiši velenčenjenega ljubljanskega župana g. Iv. Hribarja, kateri nam je rade volje prepustil kar ves svoj dom na razpolaganje.

Ko smo vživali še več časa uprav vitežko gostoljubnost vrlega prijatelja na Spod. Brniku, g. R. Hočevarja, tamošnjega rodoljuba in posestnika, ter njegove ljubeznjive gospe soproge, smo si ogledali še krasno gorenjsko mestece Kamnik, kjer smo bili isto tako ljubeznjivo in gostoljubno sprejeti, kot povsod drugod. Posebno se imamo zahvaliti za izvanredni užitek, ki so ga nam pripravili slavni pevci društva „Lire“ s svojim divnim slovenskim petjem. Še dolgo nam bode ostal oni večer v spominu, kot eden najlepših na celem potovanju. Ogledavši si med potom še lepo vspevajočo Ljubljano, smo krenili na rajski Bled.

(Dalje sledi.)

Smešničar.

* (Za besedo prijel.) Sodnik: „Zaradi vaših zločinov ste obsojeni na deset let ječe; imate li še kaj dodjati?“ Toženec: „Hvala, gospod, raje bi kaj odtegnil!“

* (Iz otroških ust.) Deček (stricu): „Povej mi stric, ali trguješ s živalimi?“ Stric: „Zakaj to vprašaš?“ Deček: „Moj oče je včeraj rekel, da prineseš vsako noč domu opico!“

Zahtevajte po vseh gostilnah „Mir“!

z Dholice, g. Katnika, kako dolgo že deluje kot župnik.

Nato si je cesar ogledal Poreče in izrekel svojo zadovoljnost, da letovišče tako lepo procvita. Potem se je po vlaku povrnil v Celovec. Na kolodvoru se je poslovil od navzočih in v slovo so mu doneli „hoch“ in tudi krepki „živio“-klici!

Pri vojaških vajah. — Odhod.

V pondeljek in torek se je udeležil cesar vojaških vaj. Vreme je bilo jako lepo. Prvi dan se je cesar mudil pri Pokrčah, drugi dan pod sv. Tomažem in pazno sledil vajam. Ob koncu je izrekel svojo zadovoljnost, da so se vaje vzgledno vršile.

V sredo zjutraj se je cesar odpeljal iz Celovca v Meran na južnem Tirolskem, kjer je bil jako navdušen in lepo vsprejet, — čisto drugače, kakor od Celovčanov! Vsako oficijelno slovo je bilo odpovedano. Vkljub temu se je zbralo na kolodvoru in v kolodvorski ulici mnogo ljudstva. Na kolodvoru so bili navzoči predstojniki raznih uradov, knezoškof, deželni glavar, župan itd. Cesar je najprej pozdravil in ogovoril g. knezoškofa, se potem prijazno poslovil tudi od drugih in se izrazil, da je bilo njegovo bivanje na Koroškem prijetno. Proti pol 7. uri je oddrdral dvorni vlak proti Beljaku, a ne po južni železnici, — ker je bil v Vrbi neki stroj skočil iz tira — marveč po državni železnici preko Št. Vida. — V Beljaku, Špitalu in Zgornjem Dravogradu je cesar sprejemal deputacije. Deželni predsednik je cesarja spremljal do deželne meje. Tam je cesar izrazil deželnemu predsedniku zahvalo za vsprejem. Oficijelne zahvale, kakor je ob takih prilikah navadna, ni bilo!

*

Cesar je razdelil povodom svojega bivanja v Celovcu sledeče darove: Pogorelcem v Tmarivasi 4000 gld., drugih darov vkup 4500 gld., in sicer med drugim: Otroškim vrtcem 200 gld., katoliškemu rokodelskemu društvu 100 gld., Elizabetinemu društvu 150 gld., Vincencijevi družbi 100 gld., ljudski kuhinji 100 gld., za društvo sv. Filipa Nerija 100 gld., za zidanje cerkve v Porečah 300 gld., za popravo cerkve na Otoku 300 gld., za celovške uboge 1500 gld., za uboge iz okolice 200 gld. itd.

Thunovo ministerstvo — padlo!

Thun je minulo soboto s svojimi tovariši podal cesarju ostavko ministerstva. Padel je zaradi znanih razmer v naši državi, razmer, katere je povzročila divja nemška obstrukcija. Padel je Thun, kakor pred njim že Badeni, kot žrtve te obstrukcije. Ni mu bilo mogoče, spraviti državni voz v pravi tir, in tako je moral odstopiti!

Kdo bode Thunov naslednik? To vprašanje do sedaj, ko pišemo te vrstice, še ni rešeno. Novica podi novico, ena nasprotuje drugi. Kot bodo ministri predsednik se je imenoval najprej knez Alfred Liechtenstein, ki je konservativnega mišljenja. Imenuje se tudi znani liberalce Chlumecy, ki naj bi spravi na krmilo zopet nemško-liberalno vlado. Mnogo se piše tudi o uradniškem ministerstvu, ki bi bilo seveda nam nasprotno.

Slovenecem za Thunom ni treba žalovati. Saj se nam za njegovega vladanja prav nič ni boljše godilo, nego prej, da, v mnogokaterem oziru le veliko slabše! — Ako desnica v državnem zboru ostane trdna in se ne posreči, jo razrušiti, potem se ni treba bati, ker bi se nasprotno ministerstvo moglo na krmilu ohraniti le malo časa. — Vse se suče okrog jezikovnih naredeb. Zavoljo teh, pravijo, da je moral odstopiti Badeni, zavoljo teh tudi Thun. Za jezikovne naredeb je pa Nemcem malo! Z divjo silo si hočejo zopet pridobiti staro krivično nadvlado nad drugimi narodi, da bi jim Slovan moral hlapčevati i zanaprej! Za čas se jim ta nakana morda še posreči, more priti na krmilo Chlumecy ali drug mož njegovega mišljenja, za dalje se krivica gotovo ne bode mogla držati, ako le Slovani ostanejo neupogljivi in složni na braniku za svoje pravice!

Thun je pred odstopom še razglasil pogodbo z Ogersko, ki stopi sedaj v polno veljavo! — Thun je vladal od meseca marca 1898. l.

Dopisi prijateljev.

Iz Otoka. (Popravljanje cerkve.) Naša znamenita romarska cerkev (večja), se letos temeljito popravlja. Dotična dela vodi poseben odbor, katerega pokrovitelj je g. deželni predsednik pl. Fraydenegg. Cerkev se bo od znotraj vsa prenovila. Altar sv. Florijana se prenese na južno steno. Ko so ta altar podirali, so našli v njem ostanke sv. Florijana, ki so bili tja položeni l. 1506. Ti ostanki pridejo tudi v novi altarni kamen in se bodo tako cerkvi ohranili. — Stroški popravljanja se bodo pokrili večinoma z nabranimi darovi. Doselej je bilo nabranih 3000 gld.

Iz Srejan pod Strmcem. (Vojaške vaje. — Požar.) Dne 13. sept. je bil za nas vesel dan, ki ga ne bomo kmalu pozabili. Obiskali so nas vojaki 17. pešpolka, naši kranjski bratje, katerih smo bili jako veseli. V zapuščenih tihih vasi nastalo je naenkrat tako živahno in veselo gibanje, kakor v kakem velikem mestu. Vse hiše, vsi skednji so bili prenapolnjeni z vojaki, kakor tudi v okolici, kjer so si kar na prostem napravili ležišče. Veselo je bilo gledati v večernem mraku to gibanje, ko so si vojaki pri mnogih ognjih kuhali svojo menažo. Svirala je godba lepe skladbe in iz vaške gostilne so se slišali močni akordi milo doneče slovenske pesmi. Mi Srejanjci smo imeli tudi čast, da je prenočil pri nas nadvojvoda Jožef Ferdinand, in sicer na slami v nekem skednju. V sosodni vasi na Potoku so bili nastanjeni lovci, v Lipi 27. pešpolk in 47. pešpolk v Tmarivasi pri Rožeku (ne v „Smerčah“, kakor je zadnjič pisal „Mir“ po pomoti!), kjer je nastal ogenj, menda po neprevidnosti nekega vojaka. Ogenj se je vsled suše med gostimi hišami tako hitro razširil, da ga ni bilo mogoče takoj zadušiti, akoravno je v hipu prišlo na pomoč na stotine vojakov, kateri so pomagali reševati živino in imetje. Izrekamo jim tem potom stoterno zahvalo. Pogorelo je šest hiš in šest gospodarskih poslopij ter podružna cerkev sv. Lovrenca, kakor tudi veliko vojaške oprave in skoraj vsa godala. Ljudij ni noben ponesrečil. Pogorelci so usmiljenja vredni, ker so imeli skoraj že vse pridelke pod streho. Danes dne 20. sept. je prišel iz Beljaka gospod okrajni glavar v spremstvu gosp. župnika iz Lipe ter po naročilu presvitlega cesarja razdelil med pogorelece 4000 gld.

Iz Rožne doline. (Požar.) Dne 25. sept., ob kakih devetih zvečer, je nastal pri Radarju pod Humberškim gradom ogenj in upepelil hišo in skedenj. Družina je ravno brezskrbno sedela pri večerji, ko zagleda žena skedenj že ves v plamenu. Pomagati niso mogli mnogo, ker blizu skoraj nič ni vode, in vrle požarne brambe, ki so prišle od blizu in daleč, skušale so na drug način rešiti, kar se je še rešiti dalo. Ubogim siromakom zgorelo je vse, toliko, da so komaj sami sebe in živino rešili. Škoda je precejšnja. Samo domačega prta in obleke je pogorelo menda za kakih 300 gld., in tudi jeden stotak, ki ga je imel gospodar pripravljenega za kupčijo, je plamen požrl. Kako se je ogenj začel, se ne vé. Sum leti na nekega postopača, ki je pred par leti ravno tega kmeta okradel in zaradi tega prišel v ječo. Ljudje mislijo, da se je s tem, da je zažgal, hotel maščevati.

Iz Št. Jakoba v Rožu. (Zopet ogenj.) Pač težko najdeš župnijo, ki bi imela vsled ognja toliko trpeti, kakor naša. Vsaj ne mine leta, ko bi ne pogorelo jedno ali več poslopij. V preteklem letu je bil tu celo 5 krat požar in letošnje poletje je Bog tudi že 3 krat kar zaporedoma poslal nad nas svoj strašni ognjeni bič. Najčese in največ pa ima trpeti vas Bitrica. Tu je 20. sept. dopoldne spet pustošil in razsajal pogubni ogenj. Pogorelo je pri Bohincu. Gospodar je bil ravno od doma — na semnju v Beljaku, le žena z otroki je bila doma; kar naenkrat bruhne plamen iz skednja in v par trenutkih sta skedenj in hiša v ognju. Ljudje so sicer takoj prihiteli na pomoč, pa posrečilo se jim je komaj rešiti živino in nekaj hišne oprave. Ker je bilo poslopje krito z belo opeko, je ta radi hude vročine močno pokala in se razletavala na vse kraje, tako da skoraj nihče ni mogel blizu. Naša vrla požarna bramba je bila takoj na mestu in je pričela svoje rešilno delo; pridružila se ji je pozneje tudi požarna bramba iz Podgorjan in neutrudnemu, vstrajnemu delovanju vrlih gasilcev posrečilo se je polagoma ukrotiti divji ogenj in vsaj deloma obvarovati pahištvo popolnega uničenja. Hvala Bogu, da ni bilo vetra in je vladala popolna tišina, ter je tako bilo mogoče, sosodna poslopja ubraniti preteči nevarnosti. Pogorelec, ki ima skrbeti za celo kopo neodraslih otrok in je do zdaj le s silo izhajal na svojem posestvu, je res vsega pomilovanja vreden in to tembolj, ker ni prvič, da mu požrešni ogenj uniči vse njegovo imetje. Minulo je komaj leto, odkar je zadnjič pogorel in stoprav zdaj si je težko in z velikim trudom s podporo dobrih kmetov, ki so mu dovažali les, postavil novo bivališče, pa že mu kruta ognjena sila ugrabi zopet vse in ga pahne v najhujšo revno in bedo. Bog dobrotni naj se ga usmili v tem britkem položaju in mu pošlje zopet pomoči!

Iz spodnje Rožne doline. (Raznoterosti.) Gospod urednik, morda veste vi, kedaj bo šel „pon“ v Rožno dolino? Ali veste, kaj je to „pon“? Ja to je pač kakor ena kača, ki se že dolgo časa vije po naši dolini in katerej merijo pot in postavljajo tiste križe že dokaj let — in vendar ga še ni tega „pona“! Težko ga že čakajo posebno v Borovljah, bolj skoraj kakor v sobotah denarja, in vendar ga ni. No, „pon“ je pač posebna beseda, kakor se jih učimo po naših imenitnih šolah — navadna beseda je pač „železnica“. Ampak na „pon“ se bolj rima „Ghon“! Ghona imamo žalibog — za po-

slanca namreč — „pona“ pa še ne, in ravno radi tega, ker imamo Ghona! Ko se je namreč šlo za to, da bi se zidala ljubeljska železnica, ki bi bila največjega pomena za Borovlje in okolico, ker bi bila šla od severne do južne avstrijske meje, bil je ravno naš nemški liberalno-nacionalni poslanec Ghon proti in potegoval se je za železnico čez turske planine. Kje drugod bi takemu poslancu že davno dali zasluženó brco, a Nemčurjem v spodnjem rožu se je menda ravno ta korajža dopadla in volili so ga zopet in zopet. Sicer pa je zdaj tista lepa prilika zamujena. Ranjki Andrej Einspieler in Štih, ki sta vedno bila vneta za ljubeljsko železnico, jim nista bila po volji in proti izvolitvi teh dveh upirali so se z vso silo. No, proti železnici, ki jo mislijo sedaj zidati — namreč samo iz Celovca do Podljubelja — Ghon ni! Tako železnico nam privošči. Heil! Ko pojde pa enkrat glavna proga skoz Bistrice-Bohinj, bo pa ta železnica tako zraven klepetala, da onej ne bo dolgčas! Železnica Celovec-Podljubelj hoče vsem ustreči — na videz namreč. Skoraj vsaka kopica hiš ob cesti, vsak gostir, hoče svojo postajo. Le ljudje iz največje vasi v spodnjem rožu iz Borovelj imeli bodo po pol in tričetrt ure do kakšne postaje. Morda bo pa takšna, da bo obstala, če bo hotel kdo vstopiti ali izstopiti! Najbolj bo na korist baron Helderovim tovarnam na Bistrici in Voigtovi tovarni Podljubelom in v Borovljah. Za puškarijo v Borovljah je to ravno tako, kakor da bi hotel kdo ozdraviti kurje oko na mazincu, pa bi prilepil flajšter na — mečo. No, kakor si bodo postlali, tako bodo pa ležali! Saj je v drugih ozirih ravno tako. Nemške in ogerske puškarske tovarne razpošiljajo cenike tudi v slovanskih jezikih. Imajo dopisovatelje, ki znajo slovensko, hrvaško, srbsko, rusko itd. V Borovljah pa je vse nemško in tako odpadejo vse tiste dežele, kjer največ potrebujejo pištol in pušk, namreč Bosna, Srbska, Črnogora in velikanska Rusija. Te dežele pa dobivajo skoraj vse iz Lüttich-a itd., ali pa od tistih judov, katerim prodajajo Borovčiči svoje izdelke. Jud že zna vse jezike in polni svoje žepe. Seveda, ko bi bili vsi Nemci tako zaljubljeni v borovske puške, kakor Borovljanci v Nemce, potem bi bili tukaj že sami milijonarji. — Tujcev je tukaj vse polno. Kjer je kaj zaslužka, iztakne ga tujec in sicer vedno Nemec. Sčasoma bodejo boljši delavci, večji posestniki, sami tujci. Tudi tovarne pridejo v tuje roke in domačin pa delaj in trpi, ali pa pojdi v tujino. Krivi pa so domačini sami! Jeden drugemu zavida najmanjši zaslužek, tujcu pa se klanja in gladi mu pot — svojo škodo. Da se tujcu prikupi, se bo zvijal s svojo nemščino in se mu laskal, če je tudi ravno tako delavec, kakor on sam. Tujci bi ja bili neumni, če bi ne vzeli, kar se jim takoreč pod noge sili. Upanja ni, da bi bilo boljše. Stari, trdni in pošteni možje gredo v grob, mladina pa upa na socijalno demokracijo! Kako jih bo ta rešila, bodejo spoznali, ko bo že prepozno. — Pred kratkem umrl je v Borovljah obče spoštovani g. Jakob Fric p. d. Krapuc. Na potu v Celovec dohitela ga je nagla smrt. Bil je blaga duša in priden mož. Naj v miru počiva! — Iz Svetne vasi bi vam poročal rad kaj zanimivega, da bi cenjeni bralci zvedeli, kakšno je bilo gospodarstvo prejšnjega nemčurskega občinskega zastopa, toda o tem več, kedar bo enkrat konec neke pravde, katere izid že sedaj v našem kraju vse zanima.

Kmet.

Iz Štajerskega. (Socijalna demokracija pri učiteljstvu.) Na Spodnjem Štajerskem so do sedaj navadno gg. učitelji živeli v lepem sporazumljenju z duhovščino in složno z njo delovali za probujenje ljudstva. Pred kratkem pa se je to obrnilo. Hoteli so doseči povišanje plače in to jih je gnalo do malih izjem vse v socijalnodemokratski tabor. Njih breznačajnost in lahko rečemo: slepota jih je dovedla tako daleč, da so začeli klicati na pomoč celo znanega „socija“ Hórvatek-a, učitelja v Gusswerk-u na Gorenjem Štajerskem. Ali res nimajo slovenski učitelji v svojih vrstah dosti sposobnih glav, da so prisiljeni klicati naše zagrizene nasprotnike, ki naj jim vliivajo v njih rane tolažilno olje, katero vsaj v taki obliki nikdar ne more koristiti. Imenovani učitelj in sedaj celo voditelj nekaterih slovenskih učiteljev je pri nekem shodu porogljivo in bahato izjavil, češ: moje ime je sicer Hórvatek, toda jaz nisem noben „bindišar“. Izmed navzočih učiteljev, dasi so vedeli, da je to psovka za Slovence, radi katere so se že pri sodnji nalagale kazni, se ni zmenil nobeden zato, nobeden ga ni zavrnil radi te razžaljive besede, temveč s slastjo so dalje poslušali novodobnega osrečevalca, mesto da bi mu bili pokazali vrata. Kmet bi rekel: „Gliha vkup štrih“. Omenjeni „socij“ je imel v preteklih tednih kar petero zborovanj po slovenskem Štajerskem, kjer se je prav „moško“ udrihalo po cerkvi in duhovnikih, češ f... so krivi, da se tako slabo godi učiteljem; toda le nekateri učitelji in učiteljice so imeli toliko poguma, da so ugovarjali tem čenčam. Vsa čast slednjim! Tako je torej žal začelo učiteljstvo za

Slovinci! Pridno zahajajte na slovenske shode!

judežve groše tudi na slovenskem Štajerskem prodavati vero in narodnost. Če se le ne bo pri ljudstvu opeklo!

Novičar.

Na Koroškem.

(Skladišče v Sinčivasi.) Podružnica skladišča v Velikovcu, v prej Kabonovi hiši blizu Sternwirta, se otvori v sredo dné 4. oktobra in se bodo ta dan že sprejemali razni pridelki. Otvoritev skladišča v Sinčivasi bude v nedeljo dné 15. oktobra, in sicer prav slovesno. Ob 1. uri popoldne bo blagoslovljenje skladišča, potem pa zborovanje, za katero je naprošenih več izvrstnih govornikov. Rojaki, zlasti kmetje, pripravljajte se že sedaj, da se udeležite v kolikor mogoče prav velikem številu pomenljive slavnosti!

(Orglarska šola v Celovcu) prične prihodnje šolsko leto dné 5. oktobra, ter se naj zglasijo sprejeti učenci ta dan v Celovcu.

(Nezgode pri vajah.) Pri vojaških vajah se je zgodilo tudi več hudih nezgod. Pri Portovci sta prišla pod kolesa topov dva vojaka, ki sta bila tako hudo poškodovana, da sta kmalu potem umrla. V Dravi je utonil nek vojak, tirolski brambovec, ki je hotel po vodi uteči sovražniku. Trupla niso našli.

(Duhovske zadeve.) Novo mašo je daroval dné 24. septembra v celovski stolnici č. g. Janez Groltsch, rodom Celovečan, novomašnik dunajske škofije. — Umrl je dné 14. sept. č. g. Martin Krabat, župnik v Št. Urbanu pri Glanegu, star 81 let. Mnogo se je bavil z nabiranjem starin. N. p. v m. — Kolajno za 40 letno službovanje je sprejel č. o. Galus Jäger, benediktinec v Št. Pavlu.

(Shod), ki ga je imelo naše politično in gospodarsko društvo dné 24. sept. pri Kleperniku ob Rudi, je bil zanimiv po tem, ker so ga počastili socijalni demokratje iz vse okolice in tudi precej liberalnih kmetov. Socijalni demokratje so hoteli motiti shod, a brez vsakega uspeha. Obsirno poročilo prinesemo prihodnjic.

(Drobiž.) Kontrolni shodi bodo v Celovcu dné 8. in 9. oktobra, oziroma dné 22. oktobra. — K lutrovski veri je prestopil uradnik koroške hranilnice v Celovcu J. Kollmayr s svojimi otroci. Znan je iz mestnega zbora celovskega kot zagriznen nasprotnik Slovencev. — Po mnogih krajih zilske doline še vedno razsaja griža. Mnogo ljudi je že vsled te hude bolezni umrlo. Samo v Blačah je zbolelo 110 oseb, umrlo 10.

Po drugih slovenskih deželah.

(Sestanek krščansko-mislečega dijaštva.) V sredo 13. sept. je priredilo krščansko misleče dijaštvo svoj drugi sestanek v prostorih „Katol. doma“ v Ljubljani. Zastopano je bilo zlasti akademično društvo „Danica“. Na dnevnem redu so bila predavanja strogo znanstvenega značaja. St. th. Skubic je predaval o nematerijalnosti človeške duše. Dokazoval je to bistveno resnico, ne oziraje se na razodetje na podlagi človeka lastnih izkustev. Naslikal je z jasnimi dokazi nemožnost vsakega duševnega življenja brezmaterijalne duše. Kot drugi govornik se je oglašil cand. jur. Šinkovec, govoreč o rimskem pravu in o njegovem vplivu na srednjeveško pravo. Pokazati je skušal, kako se je mogočni rimski duh vtihotopil v srednjeveško pravo in si ga konečno popolnem podjarmil in osvojil. St. ph. Srebrnič je narisal vpliv geografske (zemljepisne) lege na človeka ter povdarjal posebno to, kar je vsposobil Evropo, da se je dvignila tako visoko nad ostale dele sveta. Nadalje je govoril st. ph. Remec o ljudskih knjižnicah. Naglašal je, da sedanje knjižnice ne zadostujejo svojemu namenu ter da je potreba časa, da se po poljudno pisanih knjižnicah omogoči dostop do večje znanosti tudi nižjim slojem ljudstva. Najbolj zanimiv je bil govor st. med. Brecljina o alkoholizmu (žganjepitju). Razvijal je iz zdravniškega stališča njegov pogubonosni in kvaren vpliv na človeško truplo kakor na človeško družbo sploh. Komers (veselica), katera je priredilo zvečer dijaštvo na čast slovenskemu delavstvu, je bil sijajen. Polna, do zadnjega kotička natlačena dvorana, živahne, trezne napitnice so pričale, da krščansko-socijalna ideja na slovenskem napreduje.

(Stoletnica.) V Št. Vidu nad Ljubljano so praznovali v nedeljo dné 16. sept. stoletnico rojstva Blaža Potočnika, slovenskega pesnika in skladatelja. Bila je to velikanska narodna slavnost.

(Zaupen shod), na katerem se je razgovarjalo o ustanovitvi zadrug, in o drugih važnih socijalnih zadevah, se je vršil dné 14. t. m. v Mariboru. Udeležba je bila dobra, posvetovanja zanimiva in shod je za razvoj narodnega gospodarstva med štajerskimi Slovenci jako pomenljiv.

(Osebné novice.) Zlato mašo je praznoval dné 24. t. m. zaslužni slovenski učenjak, frančiškan o. Ladislav Hrovat, v Novem mestu. — V Ljubljani je umrl stolni kanonik Anton Urbas, star 79 let. N. p. v m.!

(Drobne novice.) Hrvatski gimnazij v Pazinu se je slovesno otvoril 18. t. m. Vpisalo se je v gimnazij 127 dijakov. To število je Italijanom zamašilo usta. Na gimnazijo v Kranju je vsprejetih 473 dijakov. — Slovenske šole v Gorici, katera vzdržuje „Šolski dom“, štejejo nad 700 otrok. — Spomenik cesarice Elizabete so odkrili dné 17. septembra v Pierisu v Furlaniji.

Križem sveta.

(II. shod slovanskih časnikarjev v Krakovu) se je vršil minuli teden prav lepo. Udeležba je bila dobra. Mesto je udeležence sijajno vsprejelo, posvetovanja so bila jako pomenljiva in važna. Predsednik je bil urednik „Politike“, Bretter, podpredsednik posl. Biankini. Značilno je, da je vlada prepovedala slovaškim in hrvatskim časnikarjem udeležiti se shoda! To vam je svoboda! Nemški lutrovski pastori in drugi tuji smejo po Avstriji rogoviliti za prusko stvar, z Ogerskega, ki je vendar pod istim cesarjem, pa ne sme priti Slovan v Avstrijo! In še tožijo Nemci, da so oni — zatirani!

(Cesar na Tirolskem.) Cesar se je odpeljal iz Celovca v Meran. Tam, v Paseiru, se je namreč slovesno blagoslovila spominska kapelica slovečega tirolskega junaka Andreja Hoferja. Vsprejem na vseh postajah, zlasti v Meranu, je bil nad vse sijajen, nepopisno lep. To ti je bilo vse kaj drugega, kakor v Celovcu! Ljudstva se je zbralo jako veliko in slavili so vladarja z lepimi slavnostmi. Posebno lepa je bila večerna razsvetljava.

(To in ono.) Za nadškofa v Pragi je odbran kanonik baron Skrbensky v Olomucu. — Povodnji so po Štajerskem, Solnograškem, Bavarskem, Zgornje Avstrijskem itd. napravile ogromno škodo. Po raznih krajih so polja uničena, hiše podrtje, premoženje ljudi je splavalo po vodi. Mnogo ljudi je utonilo. Le težko se bo popravila velika škoda.

(V Belemgradu) so objavili obsodbo v pravdi zoper „napadalec“ bivšega kralja Milana. Obsojen je bil napadalec Knezevič na smrt. Ustrelili so ga takoj. Radikalni voditelji, pravi domoljubi srbski, so obsojeni do dvajsetletne težke ječe s težkimi verigami, dasi se jim ni mogla dokazati nobena krivica! Po nedolžnem sedé v ječi. To ne bo prineslo Srbiji nič dobrega!

(Napoleon I. in rožni venec.) Napoleon I. je šel nekega večera v gledališče. Spremljal ga je Šabó, princ lionski. Med igro je opazoval Napoleon princa, ki se nič ni brigal za igralce. Roké je imel skrite pod suknjo. Naenkrat potegne Napoleon princa za roko — in vidi v njej molek. Princ se ustraši, zarudi in misli, da bo okregan. A zmotil se je. Napoleon mu reče: „Vi ste pametni! Le molite naprej rožni venec, nič več vas ne bom motil. Ostanite vedno na tej poti, ki je jedino prava; iz vas bo še kaj postalo!“ In res, princ je postal čez nekaj let nadškof Betaukonski, kjer je deloval dolgo časa v apostolskem duhu.

(Pes dobrotnik.) V Londonu na Angleškem je končal te dni pes, ki je bil pravi dobrotnik tamnjega ubožnega ljudstva. Pes je bil iz pasme Neufundländer in mu je bilo ime „Lion“. Bil je v službi nekega zavetišča za ženske in otroke. Vsako jutro je prišel v mesto s hranilnico na vratu in je hodil po hišah. Korakal je po stopnicah v najvišja nadstropja in pred vsakimi vrati zalajal. Ljudje so že vedeli, kdo je in so mu radi odprli ter dali svoj prispevek v njegovo pušico, ki jo je nosil na vratu. Po cesti je šel ta prijatelj človeštva mirno svojo pot brez brige za ljudi in živali. Ljudje so ga sami ustavljali, da so spuščali svoje darove v pušico. V svojem nastopanju je bil zares pravcati junak za uboge. Imel je znanje v vseh visokih krogih. Kedar je zagledal voz princa, začel je tako ganljivo lajati pred vozom, da se je morala ustaviti in mu izročiti — seveda znatno svoto. V enem mesecu je „Lion“ nabral 12.000 glid. Na večer je prišel lačen domov, ker se ni dotaknil nikjer nobene jedi. Doma je posrebral svojo juho, potem pa šel zopet kar za zabavo po hišah, gostilnah, kavarnah itd. ter zopet nabral lepih svot. Vsak dan je obiskal tudi svoje posebne prijatelje med otroci, katerih je imel vse polno po mestu. Ti prijatelji so že dobili novičice od svojih starišev, da so mu je spustili v pušico. Po noči je pa stražil pod zavetiščem. Njegova smrt je vzbudila veliko žalost med ubogimi zavetišča, pa tudi med prebivalstvom širnega Londona, ker ga je vse rado imelo. Dobro, da je zapustil nekaj potomstva.

(Roparski morilec obešen.) V Petrinju so obesili 25. avgusta roparskega morilca Vaso Samardžijo, ki je začel vrsto svojih grozodejstev s tem, da je — komaj 17 let star — umoril last-

nega očeta. Več let je bil potem strah in trepet ljudi, in vlada je razpisala na njegovo glavo veliko nagrado. Ker ga je vse preganjalo in je trpel glad, se je izročil konečno sam pravici. Obsojen je bil na smrt. V ječi je bil miren ter je opetovano dejal, da zasluži smrt. Prosil je za piščalko, na kateri je sviral narodne popevke. Jedel ni skoraj ničesar. Od svoje matere se je ločil z največjo ljubeznijo. K vešalom je šel z duhovnikom vdano in mirno ter je sam odložil klobuk in suknjo. Smrt njegova je bila lahka.

Novo slovansko podjetje v Trstu. Kakor morejo razvideti cenjeni čitatelji iz inserata, ki ga priobčujemo danes, je tvrdka R. Pretner otvorila novo spedijsko poslovnico v Trstu. G. Pretner je po mnogoletnem poslovanju izvrstno izvežban v spedijski stroki in hoče svoje podjetje zasnovati v čim večem obsegu, tako, da bo mogel ustrezati naročilom iz vseh slovanskih pokrajin Avstrije. Priporočamo ga najtopleje našim trgovcem, ki so v zvezi z Trstom.

Jedna poskušnja zadostuje, da se prepričamo, kako nevarna sovražnica našim živcem in našemu srcu more biti bobova kava. Preiskave najznamenitnejših poznavateljev človeškega telesa in zdravnikov so dokazale, da povzroča neki posebni kavini strup, zlasti ako se enakomerno po malo uživa, počasno, gotovo oslabljenje živcev in srčnega toka. In vendar se more prav lahko odpraviti ta velika nevarnost za življenje in zdravje. Bobovi kavi naj se primesta spočetka jedna tretjina Kathreiner-Kneippove sladne kave, pozneje naj se vzame polovico bobove in polovico Kathreinerjeve sladne kave, in kava postane s to primesjo ne le okusnejša, milejša in prijetnejša, ker ima Kathreinerjeva sladna kava sama duh po bobovi kavi, temveč z njo se odpravijo popolnoma vse zdravju škodljive lastnosti bobove kave. Poskušnja se odpravi prav kmalu. Kdor je pil le nekaj časa Kathreinerjevo sladno kavo, namešano z bobovo kavo, ne more sploh nič več prenašati bobove kave, skuhane na kak drug način. Ustavlja se temu odločno človeško telo, ki se je odvadilo kavinega strupa. Največi živčni nemir, bijenje srca in nesposobnost spanja so določna znamenja, kako silna nevarnost je tukaj skrita, in kateri izpostavljeni se gotovo nihče več noče, ako je enkrat že to poskusil.

Št. 13.686. Poziv!

V noči od 8. do 9. avg. t. l. je pogorelo v Veliki vasi, občina Št. Jakob v Rožu, 7 hiš z vsemi gospodarskimi poslopji.

Ker je zgorela tudi vsa letošnja letina in vse orodje, enemu posestniku tudi vsa živina, in ker je večina pogorelecev le nezadovoljnih, je škoda jako velika. Ker so bili posestniki večinoma že prej v slabem položaju ter so rešili malone samo nago življenje, je nujno treba izdatne pomoči.

Gledé na vse to, obrača se c. kr. deželna vlada do vseh deželnih prebivalcev, ki so že tolikokrat pokazali svojo požrtvovalnost, in zaukazuje, naj se potom občinskih predstojništev po vsej deželi nabirajo milodari.

Vsi blagi človekoljubi se s tem vabijo, da se udeležé tega nabiranja.

C. kr. deželna vlada v Celovcu, dné 13. sept. 1899.

C. kr. dež. predsednik: Fraydenegg I. r.

Opomba: Tudi uredništvo „Mir“-a radovoljno sprejema darove za revne pogorelce!

Slovenskim rodoljubom iz dežele in sosednih slovenskih pokrajin, ki dohajajo po opravkih v Celovec, naznanjamo, da se celovski Slovenci shajajo vsako sredo ob 1/2 8. uri zvečer v gostilnici hotela „pri Sandwirt-u“, kjer imajo odmenjeno svojo „klubovo sobo“, prva vrata pri vhodu na desno. — Slovenski gosti so nam vsikdar dobro došli!

Listnica uredništva.

V Šmihel nad Pliberkom: Kakor prave hijene delajo slavni dopisniki lista „Freie Stimmen“ iz Pliberka. Niti po smrti ne pusté pokojnega tajnika Kanduta v miru, še sedaj ga vlačijo po svojih umazanih listih! Sram jih bodi! — Da se zaletavajo ob tej priliki tudi v preč. g. župnika Šumaha, tega gotovo ne boli! Saj pravi nemški pesnik: „Die schlechtesten Früchte sind es nicht, an denen — Wespen nagen!“

Več poročil itd. smo morali zaradi pomanjkanja prostora zopet odložiti do prihodnjic.

Gg. dopisnikom iz Celovca, Gozdanj in koroško-štajerske meje: Danes ni bilo mogoče! Prihodnjic gotovo! Lepa hvala za Vaš trud; le pridno se oglašajte!

Naznanila.

Agente in zasebnike

ki imajo dosti znancev, sprejema nova tovarna, da sprejemajo naročila na povsod neobhodno potrebne, **ново patentovane stvari**. Visoka provizija, oziroma stalna plača, zajamčena. Naročila sprejema: Klimesch in tov., Praga, 1134—II.

Koroška deželna zavarovalnica zoper požare

v Celovcu (deželna hiša)

je začela poslovati

dné 10. septembra 1899. l.

Zavarovalnica zavaruje zoper vsako škodo, ki nastane na nepremičninah in premičninah po ognju, blisku, ako se vname svetilni plin, ako se izložijo električni prevodi, in tudi če počí kak parni kotel, če se je to prej izrecno dogovorilo.



Poslovanje zavarovalnice se bo razglasilo po občinskih predstojnikih.

Za mestno občino Celovec sprejema zavarovalne ponudbe zavarovalnica sama.

Franc Sadnikar,

trgovec z železjem v Celovcu
(Burggasse št. 7.)



priporoča po najnižjih cenah grobne križe, trpežno pozlačene, v raznih velikostih. Raznovrstno železo, kovane šinje za kola, podvozi, puše za kola, žlajfe, coklje, sploh železo razne debelosti in širokosti za vsako po trebo. Lopate, krampe, motike, sekire, capine. Žage z najboljšega jekla. Pile za žage, razna orodja za hišo in rokodelce. Kovanja za okna in vrata. Kovane in čevčnaste žeblice. Raznovrstna kuhinjska posoda z vlitiga in kovanega železa. Strelovođe (Blitzableiter) v ognju pozlačene. — Dalje priporočam vlitje, kakor tudi bakrene (kufrašte) kotlje, v raznih velikostih, železne peči in štedilna ognjišča (Sparherde), decimalne vage itd.

Na željo razpošiljam od križev tudi cenike in obrise poštnine prosto vsakemu, kdor se zanje oglasi.

Vzgojišče za deklice

(Internat)

čč. šolskih sester v 'Národní šoli'

družbe sv. Cirila in Metoda

v Velikovcu

se priporoča p. n. slovenskim starišem.

V hiši je trirazredna ljudska šola; poseben ozir se jemlje na pouk v ženskih ročnih delih.

Šolsko leto se začne dné 16. oktobra t. l. Plačila 8 gld. mesečno.

Oglasila naj se blagovolijo poslati čč. šolskim sestram v Velikovcu na Koroškem.

R. PRETNER-TRST

via Ceppa šte. 5.

Spedijska in komisijska poslovnica.

Vsprejme vsakovrstna zastopstva.

Priporoča se slavnemu slovenskemu trgovskemu svetu in drugemu občinstvu za vsake vrste pošiljatve, bodisi o dovažanju v Trst ali izvažanju iz Trsta. Preskrblja vse potrebne manipulacije na carinskih uradih, vsprejmlje blago v pohrano.

Oprt na veliko izvežbanost, pridobljeno v 10 letnem delovanju v tej stroki, zagotavlja lahko najtočnejšo postrežbo.

R. Pretner.

Korespondenca se vodi v slovenskem, hrvatskem, českem, nemškem in italijanskem jeziku.

V najem se dá gostilnica in kramarija

v Št. Jakobu v Rožu. Hiša stoji sred farne vasi Podgrada v najboljšem stanju, ima krito kegljišče in dobro ledenico ali shrambo za led. V prvem nadstropju je nekaj izb za prenočevanje. Domačini imajo prednost. Več se izve pri načelništvu posojilnice v Št. Jakobu v Rožu.

Malo posestvo,

ki obsega okrog 6 oralov njiv, 1023 □ sežnjev travnika, 180 □ sežnjev sadnega vrta, okoli 6 oralov gozda, se prodá. Hiša je v dobrem stanu in stoji poleg glavne ceste. Več pove Janez Ramuš (Šuster) v Št. Štefanu pri Pliberku.

Jakob Petschounig,

usnjarski trgovec

v Celovcu, na novem trgu št. 4.,

med gostilno „pri Kleblatt-u“ in Kopper-jevo prodajalnico.

Kdor hoče dobro, trdno in zoper mokroto stanovitno usnje, naj se obrne k meni, kjer mu bodem povsem s svojo veliko zalogo vsakovrstnega najboljšega usnja, kakor tudi pravo rusko irhovino po najnižji ceni postregel. — Prodajam tudi vsakovrstno čevljarsko orodje. — Izdelujem in prodajam najizvrstnejšo mast za čevlje. — Kupujem vsakovrstne živinske kože za stroj po najvišji ceni.

Slavno občinstvo uljudno vabim na vsakojaki poskus, da se prepriča o kakovosti robe.

Učenec

se sprejme v trgovini za tržaško (špecerijsko) blago
D. Pichler
v Celovcu, šolske ulice.



Brady-jeve želodčne kapljice

(prej Marijacejske želodčne kapljice)

pripravljene v lekarni „pri ogerskem kralju“

C. Brady-a na Dunaju I., Fleischmarkt I,

so starodavno in znano pomagilo, ki krepča želodec pri slabi prebavi in želodčnih težavah.

Ena steklenica stane 40 kr.
Dvojnata steklenica 70 „

Zopet moram opozarjati, da moje kapljice ponarejajo. Pazi se naj torej pri nakupu na zgornjo varstveno znamko s podpisom C. Brady in zavrne se naj vsak izdelek, ki nima zgornje varstvene znamke in podpis C. Brady.

Želodčne kapljice lekarnarja C. Brady

(prej Marijacejske želodčne kapljice)

so zavite v rudeče škatljice in imajo podobo Marijacejske matere božje kot varstveno znamko. Pod varstveno znamko mora biti zraven stoječi podpis C. Brady.

Posamezni deli so navedeni.

Želodčne kapljice se pristne dobivajo v vseh lekarnah.